

ПРОЛЕТТА НА РОБИТЕ

През мъглите на вечните грижи
непозната е нам пролетта ;
аромата на свежи цветя
не целува порутени хижи,
там не бликат златистите мрежи
на трептящия слънчев топлик,
там изправя се ужас столук
и гладят своите жертви бележи.

Още в люлката с робски присяди
засенени сж детски лица
и, наместо цветя и слънца,
тях ги дебнат неволи навсжде.
Бледолики, те мрат с милиони,
а полжхва ги джх на цветя
щом до тях е възспряла Смъртта
и пржстта над ковчега се рони.

Но отмине ли болест свирепа
пролетарския бледен отрок —
пред олтаря на златния бог
той е жертва незнайна и слепа ;
властелинжт навсжде издига
безнадежни студени стени
и зловещо и громко звжни
всекидневната тежка верига.